

תבות בלי טעמים ושאינן בהן תנועות, כף הם כמו אֲזַנִי הפלה בלי נזרים ועגילים, שהם משללים מתקוּן. תבות בלי נקודות הן כּאֲשֶׁה בלי לבושים, שאינן יכולה ללכת לשום מקום בעולם. משום כּף תקוּנֵי האותיות הם טעמים ותנועות. אלו ואלו תקונים ומלבושים הם לאותיות. ועל זה תורי זָהב, אותם התנועות של הטעמים.

ומה שאמר זָהב, משום שהם באים מראש המלך, לתת דעת והשכל לכל האותיות. משום כּף כלם עומדים בסוד אחד.

הנקודות והטעמים הם שתי דרגות. אלו ואלו הצטרכו להתפקן בהם האותיות. האותיות הן רשומות בסודות עליונים, שהרי כלם יוצאים מסוד החכמה העליונה, באותם שלשים וששים שבילים שיוצאים מן החכמה.

וכֵן האותיות חקוקות למטה, ויורשת אותם תורה שבעל פה. וכשפֵלֵן באות לתקן אותה בסוד אותן האותיות, עושים בה נקודות וטעמים, כמו שנתבאר. ועל זה תורי זָהב וכו'.

וכֵן סודות עליונים לאותם יודעי דין, כל האותיות רשומות בסוד, ונקראות גופי תורה, שעומדים ללמד ולדעת את הסודות העליונים.

הנקודות הן יוצאות מסוד המס, לקיים את האותיות על תקונן, ובנקודה אחת משפנה התבנה, ומעבירה את אותה התבנה מקיומה בגון אחר.

הניצוץ הקשה, כשהכה אותו האויר הטהור במס, הפה ולא הפה, מגיע אל אותו המס, ומסתלק ממנו. מגיע ולא מגיע.

מתוך המס, והאותיות מתנקדות

תיבון בלא טעמי, ולא אית בהו תנועי, הכי אינון פאודנין דכלה, בלא נזורין ועגולין, ושלילא מתקונא. תיבין בלא נקודי, אינון פאתתא בלא לבושין, דלא יכלא למיהך לאתר דעלמא. בגין כּף תיקוני דאתוון, אינון טעמי ותנועי. אלין ואלין תיקונין ומלבושין אינון לאתוון. ועל דא תורי זָהב, אינון תנועי דטעמי.

ומה דאמר זָהב, בגין דאינון אתיין מרישא דמלפא, למיהב דעתא וסכלתנו לאתוון פלהו. בגין כּף פולהו ברזא חדא קיימין.

נקודי וטעמי, תרין דרגין אינון, אלין ואלין אצטריכו לאתתקנא בהו אתוון. אתוון אינון רשימין ברזין עילאין, דהא פולהו נפקן מרזא דחכמתא עילאה, באינון תלתין ותרין שבילין דנפקא מחכמתא.

ואתוון פולהו חקיקין לתתא, וירתא לון תורה שבעל פה. וכד פולהו אתיין לאתקנא לה ברזא דאינון אתוון, עבדי בה נקודי וטעמי, כמה דאתמר. ועל דא תורי זָהב וכו'. והבא רזין עילאין, לאינון דידיעי מדין. אתוון פולהו רשימין ברזא, ואקרון גופי תורה, דקיימין למילף ולמנדע ברזין עילאין. נקודין אינון נפקין מרזא דמוחא, לקיימא אתוון על תיקונייהו, ובנקודה חדא אשתני תיבה, ואעבר לההיא תיבה מקיומה, בגוונא אחרא.

בוצינא דקרדינותא, פד בטש ההוא אוירא דכיא במוחא, בטש ולא בטש, מטא לגביה דההוא מוחא, ואסתליק מגיה, מטא ולא מטא. כדין ההוא בטישו נפיק לגבי אתוון מגו מוחא, ואתוון אתנקידו.

אזי אותה ההכאה יוצאת לאותיות